

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2018:016.002348

ROMANIA

CURTEA DE APEL TIMISOARA

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.1660/30/2018

Operator 2928

DECIZIA CIVILĂ NR.2348

Ședința publică din 1 noiembrie 2018

PRESEDINTE: RUXANDRA CODREA

JUDECATOR: ADINA POKKER

JUDECĂTOR: ȘTEFANIA EMANUELA POPESCU

GREFIER: DIANA CREȚU

S-a luat în examinare recursul declarat de recurenta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara împotriva sentinței civile nr.1169/12.07.2018 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr.1660/30/2018, în contradictoriu cu intimații Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana, Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Suciș Adriana și Buzila Petrescu Mihaela Elena, Consiliul Local al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă pentru recurentă consilier juridic Andrei Ursoiu, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura completă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că prin registratura instanței a fost depusă la dosar la data de 20.11.2018 de către recurentă un tabel din care rezultă funcția publică, gradul profesional, treapta de salarizare și salariul de bază al reclamanților, iar la data de 5.12.2018 au fost depuse de note scrise de Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, pentru reclamanți.

Din lecturarea notelor de ședință astfel depuse rezultă că, se solicită depunerea înscrisurilor doveditoare pentru întreaga perioadă cuprinsă între 9.04.2015-31.07.2016, iar la interpelarea Curții reprezentantul recurente arată că s-au depus toate înscrisurile aflate în evidențele instituției, astfel cum au fost ele solicitate de instanță.

În deliberare asupra cererii de probațiune astfel formulată, Curtea urmează a o respinge, considerând că aceasta nu este utilă față de înscrisurile depuse deja la dosar.

Nemaifiind alte cereri formulate, Curtea constată încheiată cercetarea procesului și acordă cuvântul în susținerea recursului.

Reprezentantul pârâtei recurente solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și în rejudecare respingerea acțiunii reclamanților, conform motivelor invocate, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

Deliberând constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 1129/12.07.2018 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr.1660/30/2018 a fost admisă excepția lipsei calității procesual pasive a pârâților Consiliul Local al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara.

A fost respinsă acțiunea formulată de reclamanții Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina Imola, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana, Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Suciș Adriana și Buzila Petrescu Mihaela Elena, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local Al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara, ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate procesual pasivă.

A fost respinsă excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtei Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara.

A fost respinsă excepția tardivității acțiunii.

A fost admisă acțiunea formulată de reclamanții Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina Imola, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana, Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Suciș Adriana și Buzila Petrescu Mihaela Elena, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, în contradictoriu cu pârâțul Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara.

A fost obligat pârâțul ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, să emită noi dispoziții de salarizare individuale, privind încadrarea reclamanților pentru perioada 09.04.2015 - 31.07.2016, la nivelul salariului maxim aferent funcției, treptei, gradului și gradației deținute de reclamanți, conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015.

A fost obligat pârâțul ca, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, să calculeze, să aloce și să plătească reclamanților diferențele salariale aferente perioadei 09.04.2015 - 31.07.2016 (adică diferențele dintre salariile stabilite conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014 și salariile efectiv încasate în acea perioadă), drepturi salariale ce urmează a fi actualizate – în același termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii - cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă, de la data scadenței fiecărei sume și până la data plății efective.

A fost obligat pârâțul ca, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, să comunice reclamanților actele administrative individuale din care să rezulte nivelurile maxime de încadrare conform art. 1 alin. 5 ind. 1 din O.U.G. nr. 83/2014, sumele individuale reprezentând drepturi salariale calculate și actualizate/indexate, precum și modul de calcul al respectivelor sume de bani.

A fost obligat pârâțul la plata către reclamanți a sumei de 3500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate, și respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare se arată că hotărârea primei instanțe este nelegală și netemeinică, realizând o eronată interpretare a dispozițiilor legale cuprinse la art.1 alin.1 și art.1 alin.5 din OUG nr.83/2015, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr.71/2015.

Întrucât, demersul intimaților reclamanți excede cadrului legal de aplicare a OUG nr. 83/2017, întrucât art. 1 alin.5¹ se aplică numai instituțiilor prevăzute în mod limitativ în Legea nr. 284/2010 ca având personal salarizat la același nivel cu personalul de lucru din aparatul de lucru al Parlamentului. Personalul autorităților administrației publice locale, precum și

instituțiile publice subordonate acestora, nu se numără printre instituțiile vizate de acest act normativ, deoarece personalul acestora nu este salarizat la același nivel cu personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului.

În susținerea cererii de chemare în judecată, intimații se limitează la a invoca un eventual "refuz al părților" de a pune în aplicare pentru perioada 09.04.2015-01.08.2016 dispozițiile Legii nr. 71/2015. Cu toate acestea, reclamanții recunosc punerea în aplicare de către vechea instituție, Direcția de Asistență Socială Comunitară, a prevederilor art. 1 alin. 5¹ începând cu 01.08.2016.

Subliniază faptul că, din nou, intimații invocă culpa instituției cu privire la aspecte petrecute cu mult înainte înființării Direcției de Asistență Socială a Municipiului Timișoara ca subiect de drept. Nu poate fi pusă problema unui refuz din partea instituției pentru actele desfășurate de o altă instituție în urmă cu mai bine de 3 ani. Răspunsul nefavorabil, despre care fac vorbire intimații, înregistrat cu nr. 3809/21.03.2018, survine în urma solicitării neîntemeiate a petenților de le fi plătite unele drepturi salariale, obligație care nu incumbă instituției recurente, aceste pretenții putând fi imputate exclusiv vechiului angajator.

Prima instanță a reținut în mod eronat faptul că Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara a preluat patrimoniul fostelor instituții, "care ar include și drepturile patrimoniale ale salariaților preluați". Prima instanță se află într-o gravă eroare juridică, întrucât confundă patrimoniul instituției, persoană juridică de drept public, cu patrimoniul angajatului, persoană fizică.

Urmare a HCLMT nr. 218/27.06.2017 nu a avut loc o simplă "schimbare a conducerii angajatorului", ci a avut loc o desființare efectivă și reală a instituțiilor angajatoare, care încetează să mai existe din punct de vedere juridic, și pe cale de consecință, încetează vechile raporturi de muncă sau de serviciu.

În ceea ce privește strict activitatea instituției nou înființate, Direcția de Asistență Socială a municipiului Timișoara, aceasta a făcut toate demersurile legale în ceea ce privește drepturile salariale ale angajaților săi, prin raportare la legislația în vigoare, adică ulterior înființării instituției în data de 27.06.2017. Precizează faptul că la acea dată era în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Instituția a procedat la fixarea salariilor angajaților conform prevederilor art. 11 din legea amintită, pentru personalul care face parte din familia ocupațională "Administrație", iar pentru personalul care face parte din familia ocupațională "Asistență socială" salariile au fost fixate conform prevederilor Legii nr. 250/2016.

În ceea ce privește puterea de lucru judecat invocat în mod repetat de intimați, cu referire la diverse hotărâri judecătorești pronunțate de instanțele de judecată, arată conform noțiunilor de bază din teoria generală a dreptului că, precedentul judiciar nu este izvor de drept. Rolul jurisprudenței este acela de a interpreta și aplica legea la cazurile concrete supuse judecării instanțelor de judecată competente. Această regulă este valabilă în sistemul dreptului romano-germanic din care face parte și dreptul românesc.

Cu titlu de excepție, în dreptul românesc există două situații când precedentul judiciar capătă statutul de izvor de drept, este vorba despre cazul deciziilor date de către Înalta Curte de Casație și Justiție în materia recursului în interesul legii, care sunt obligatorii pentru toate instanțele și se publică în Monitorul Oficial, precum și despre deciziile Curții Constituționale, prin care se constată neconstituționalitatea unui text de lege, a unei legi în ansamblul ei, a unei ordonanțe ori a regulamentelor Parlamentului.

Referitor la termenul fixat de prima instanță de 10 zile, calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, solicită acordarea termenului maxim, de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii, astfel cum prevede art.24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, pentru aducerea la îndeplinire a hotărârii judecătorești pronunțate în prezentul dosar. Consideră că acordarea termenului de 30 de zile este oportună întrucât Biroului Resurse

Umane îi va reveni sarcina recalculării fiecărui salariu conform hotărârii judecătorești, urmând a fi întocmite dispoziții scrise individuale pentru fiecare reclamant în parte.

În drept s-au invocat art. 486 C.pr.civ. și următoarele, Legea nr. 544/2004 și prevederile Codului civil.

Prin întâmpinarea depusă la dosar de intimații reclamanții Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina Imola, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana, Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Sucișu Adriana și Buzila Petrescu Mihaela Elena, prin Sindicatul liber al salariaților din Primăria Municipiului Timișoara și din serviciile publice aflate în subordinea Consiliului Local al Municipiului Timișoara, aceștia au solicitat respingerea recursului, ca nefondat cu consecința menținerii sentinței recurate, ca fiind temeinică și legală, cu cheltuieli de judecată.

În considerente se arată că recurenta nu indică textele de lege încălcate sau aplicate greșit de către prima instanță și nu indică normele de drept material, pretins încălcate de către instanța de fond, astfel încât motivele invocate de recurentă nu se încadrează în prevederile art. 488 alin 1 pct. 8 NCPC.

Mai solicită să se constate faptul că cererea de recurs este o copie a întâmpinării pârâtei Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara la acțiunea în contencios administrativ.

Referitor la primul motiv de recurs se arată că recurenta se limitează a enumera actele normative care au reglementat salarizarea personalului în anul 2015 și ulterior, și deși face trimitere explicită la art.1 alin.5¹ din OUG nr.83/2014 introdus prin Legea nr.71/2015, nu este prezentat nici un argument care să conducă la respingerea acțiunii.

Dimpotrivă, consideră că trimiterea explicită la textul citat pe care recurenta nu l-a aplicat și respectat în perioada 9.04.2015-31.07.2016, echivalează cu o recunoaștere a pretențiilor reclamanților.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de recurs, se arată că textul art.1 alin.5¹ introdus prin Legea nr.71/2015, este aplicabil și reclamanților, întrucât textul de lege cuprinde sintagma „...și din celelalte instituții și autorități publice...” și din această perspectivă, recurenta face trimitere și la Legea nr.284/2010, fără a citat însă integral și corect textul articolului 2 alin.1 lit.a, iar motivarea primei instanțe este corectă și legală.

În al treilea motiv de recurs se reiterează excepția lipsei calității procesual pasive a Direcției de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, excepție analizată și respinsă de instanța de fond, iar referitor la acest aspect intimatele arată că odată cu intrarea în vigoare a HCL nr.218/2017, toate drepturile și obligațiile cu caracter patrimonial ale instituției desființate au fost preluate de către Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, inclusiv obligațiile ce au rezultat din acte normative aflate în vigoare la data preluării.

Pe cale de consecință, drepturile salariale ale intimaților pot fi solicitate instituției publice nou înființate în termenul legal de prescripție.

În ceea ce privește invocarea practicii judiciare se arată că reclamanții au făcut referire la decizia obligatorie a ICCJ nr.23/2016 și practica judiciară unitară a Tribunalului Timiș și a Curții de Apel Timișoara în ceea ce privește soluții pronunțate în aceeași materie, iar referitor la termenul acordat de prima instanță pentru îndeplinirea obligațiilor de către recurentă, se arată, pe de o parte, faptul că, art.21 alin.1 din Legea nr.554/2004, stabilește un termen de maxim 10 zile, iar pe de altă parte, termenul mai scurt, stabilit de prima instanță este suficient pentru încadrarea încadrărilor la nivel maxim.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține următoarele:

Prin acțiunea introductivă reclamanții Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana,

Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Suciu Adriana și Buzila Petrescu Mihaela Elena au solicitat în contradictoriu cu pârâții Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, Consiliul Local al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara, în esență obligarea acestora la plata drepturilor salariale aferente perioadei 9.04.2015-31.07.2016, prevăzut de art.1 alin.5¹ din OUG nr.83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.71/2015, în lumina interpretării date acestuia text de lege de către ICCJ prin Decizia nr.23/2016.

Prima instanță a reținut că în speță calitate procesual pasivă are pârâta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, admitând acțiunea reclamanților față de această pârâtă, concomitent cu constatarea lipsei calității procesual pasive pentru pârâții Consiliul Local al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara, acțiunea fiind respinsă față de aceștia din urmă.

Prin recursul declarat de pârâta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara aceasta critică soluția primei instanțe în ceea ce privește respingerea excepției lipsei calității procesual pasive, apreciind că nu are o asemenea calitate, întrucât drepturile salariale pretinse de reclamanți vizează perioada 9.04.2015-31.07.2016, perioadă în care nu era înființată și organizată Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, aceasta fiind înființată abia prin HCL Timișoara nr.218/27.06.2017.

Curtea nu poate reține punctul de vedere al recurente, observând că la data introducerii acțiunii este de necontestat faptul că reclamanții aveau calitatea de funcționari publici în cadrul Direcției de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, iar obligația de plată a drepturilor salariale în litigiu nu poate fi formulată decât în contradictoriu cu instituția cu personalitate juridică ce se află în raporturi de serviciu cu reclamanții.

Este adevărat că, Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara s-a înființat prin HCL 218/27.06.2017, ocazie cu care s-a procedat la desființarea mai multor instituții publice cu personalitate juridică enumerate la art.4 din HCL 218/2017 și chiar dacă drepturile salariale pretinse de reclamanți vizează o perioadă anterioară datei de 27.06.2017, Curtea reține că, recurenta are calitatea de angajator în raporturile de serviciu derulate cu reclamanții, iar plata drepturilor salariale revine unității angajatoare, neputând fi acceptată ipoteza susținută de recurentă, conform căreia reclamanții ar trebui să se îndrepte către fostele instituții angajatoare, întrucât așa cum s-a arătat anterior, acestea au fost desființate prin art.4 din HCL 218/2017.

Din această perspectivă, este corectă motivarea instanței de fond în ceea ce privește soluționarea excepției invocate, Curtea reținând totodată că, urmare a înființării noii Direcții de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, prin desființarea instituțiilor publice anterior existente, recurenta a preluat patrimoniul instituțiilor publice desființate, conform art.6 din HCL 218/2017, precum și personalul ce funcționa în cadrul structurilor desființate, conform art.5 din aceeași hotărâre, rezultând astfel că de la data înființării recurente prin HCL 218/27.06.2017, aceasta, având calitatea de angajator, este parte în raporturile de serviciu derulate de reclamanți și implicit, are calitatea procesual pasivă în litigii rezultate din aceste raporturi de serviciu.

În ceea ce privește soluționarea excepției tardivității introducerii acțiunii, Curtea constată că prima instanță a respins excepția, iar prin prezentul recurs nu s-a formulat critici la adresa acestei soluții și câtă vreme aceste aspecte nu fac obiectul prezentei analize, intră în puterea lucrului judecat.

Pe fondul cauzei, Curtea constată că reclamanții au solicitat pârâtei, emiterea unui act de reîncadrare în care să fie stabilit în beneficiul lor salariul maxim aflat în plată pentru funcțiile similare din cadrul instituției, prin raportare la prevederile legale incidente la momentul formulării cererii, invocând în esență dispozițiile art. 1 alin.5 ind.1 din OUG 83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015.

Prezentul litigiu vizează așadar solicitarea reclamanților privind aplicarea prevederilor art.1 alin.5 ind.1 din OUG 83/2014 modificată prin Legea nr.71/2015, solicitare formulată în cadrul raporturilor de serviciu cu autoritatea pârâtă.

Instanța reține că prin hotărârea preliminară adoptată de Înalta Curte de Casație și Justiție la 26.09.2016 în dosar nr.1733/1/2016, a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 28.884/3/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, s-a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma "salarizat la același nivel" are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice”.

Trebuie concluzionat astfel că, potrivit dezlegării date acestei probleme de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție, disp.art.1 alin.5 ind.1 din OUG nr.83/2014, modificată prin Legea nr.71/2015 se aplică, în principiu, nu doar în cazul autorităților și instituțiilor publice expres enumerate în cuprinsul normei, ci și în beneficiul personalului din cadrul altor autorități și instituții publice, contrar celor invocate de recurentă.

Concluzionând că dispozițiile art. 1, alin. 5 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 sunt aplicabile personalului angajat în cadrul autorității publice recurente, urmează ca instanța să analizeze în ce măsură acțiunea promovată de reclamanți, este întemeiată, prin raportare la aceste prevederi, iar din această perspectivă nu prezintă relevanță susținerile recurente, conform cărora a stabilit salariile reclamanților, conform dispozițiilor legale în vigoare, respectiv Legii cadru nr.153/2017, întrucât în speță nu este în discuție aplicarea dispozițiilor cuprinse în Legea nr.153/2017, ci cele cuprinse la art.1 alin.5¹ din OUG nr.83/2014.

Având în vedere înscrisurile depuse la dosar în fața instanței de recurs, Curtea reține că doar o parte din reclamanți și-au probat susținerile, în sensul că se află într-o situație de discriminare față de alți funcționari publici angajați în cadrul instituției recurente.

Probatoriul administrat în cauză a relevat faptul că în cadrul autorității recurente reclamanta Buzilă Petrescu Mihaela Elena are calitatea de șef serviciu, ocupând funcția publică de consilier superior gradație 5, treapta 3 de salarizare, cu un salariu de bază de 6319 lei, ce nu prezintă grad de comparație cu vreun alt funcționar public din instituția respectivă, care ar ocupa o funcție publică similară.

Tot astfel, în ceea ce privește pe reclamanta Petrea Cristina Dana, Curtea reține că aceasta ocupă o funcție publică de inspector superior gradația 3, treapta de salarizare 2 și un salariu de bază de 3206 lei, iar în cadrul instituției recurente, sunt angajați pe aceeași funcție publică, grad profesional și gradație vechime, numiții Nistor Alina Maria și Radovan Victoria Florica, cu un salariu de bază de 3.182 lei, deci inferior celui deținut de reclamantă.

De asemenea, în cazul reclamantei Soare Aurelia Ștefania, aceasta ocupă funcția publică de consilier superior, gradație 5, treapta 3 de salarizare, cu un salariu de bază de 4.600 lei, iar în cadrul aceleiași instituții, mai îndeplinesc aceeași funcție de consilier superior gradația 5 numiții Sterea Georgeta, cu un salariu de bază de 3309 lei, Râmneanțu Alexandrina

Gabriela, cu un salariu de bază de 3621 lei, și Dragomir Maria cu un salariu de bază de 3550 lei, toate fiind inferioare salariului de bază deținut de reclamantă.

Tot astfel, referitor la reclamanta Petrescu Ioana Loredana Curtea observă că aceasta deține funcția publică de inspector principal, gradația 4 treapta 3 de salarizare, cu un salariu de bază de 4275 lei, iar în cadrul instituției recurente, funcția de inspector principal, gradația 4, treapta 3 de salarizare, este deținută de numita Stîngu Georgeta cu un salariu de bază inferior reclamantei de 2702 lei.

Așadar, în ceea ce îi privește pe reclamanții susmenționați, din probele administrate în cauză, fie rezultă că nu există personal care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, cum este cazul reclamantei Buzilă Petrescu Mihaela Elena, fie rezultă că în cadrul aceleiași instituții există personal încadrat pe funcții de același fel, care îndeplinesc aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, dar care personal are un nivel de salarizare mai mic decât al reclamanților Petrea Cristina Dana, Soare Aurelia Ștefania și Petrescu Ioana Loredana, situație ce nu se poate analiza ca o discriminare, pentru că aceasta presupunea existența unui tratament juridic diferit acordat celor trei reclamanți, care nu își găsesc justificarea în condițiile enumerate (acestea fiind aceleași pentru funcționarii menționați) și nici în dispozițiile legale, după înlăturarea din legislație a normelor legale referitoare la posibilitatea promovării în trepte de salarizare, în cadrul aceluiași grad profesional, prin Legea nr. 284/2010.

Din același tabel depus în fața instanței de recurs rezultă că își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu reclamantele Bote Corina Ana și Jurchescu Ștefania Adina, funcționari publici care ocupă o funcție publică similară (de inspector, grad profesional superior, gradația 4), care îndeplinesc aceleași condiții de grad, studii, gradație, vechime și care au un nivel de salarizare în plată diferit de acestea, în quantum mai mare, în nivelul de salarizare regăsindu-se diferențele operate ca urmare a aplicării treptelor de salarizare, anterior intrării în vigoare a Legii unice de salarizare nr. 284/2010. Astfel, reclamanta Bote Corina Ana avea la data de 31.03.2015 un salariu de încadrare de 3244 lei, în comparație cu funcționarul public Crăciun Cristina Mihaela care ocupă o funcție publică similară, are același grad profesional și se află în aceeași tranșă de vechime, având un salariu de încadrare de 3527 lei; la acest funcționar public urmând a se raporta și reclamanta Jurchescu Ștefania Adina ce avea la data de referință 31.03.2015, un salariu de bază de 3227 lei, prin raportare la 3527 lei.

De asemenea, în cadrul autorității pârâte își desfășoară activitatea, în aceleași condiții cu reclamantele Nistor Alina Maria, Radovan Victoria Florica și Bardac Csilla Imola, funcționari publici care ocupă o funcție publică similară (de inspector, grad profesional superior, gradația 3), care îndeplinesc aceleași condiții de grad, studii, gradație, vechime și care au un nivel de salarizare în plată diferit de acesta, în quantum mai mare, în nivelul de salarizare regăsindu-se diferențele operate ca urmare a aplicării treptelor de salarizare, anterior intrării în vigoare a Legii unice de salarizare nr. 284/2010. Astfel, reclamantele Nistor Alina Maria și Radovan Victoria Florica aveau un salariu de încadrare de 3182 lei, în comparație cu funcționarul Petrea Cristina Dana care ocupă o funcție publică similară cu același grad profesional și se află în aceeași tranșă de vechime, având un salariu de bază de 3206 lei ; aceeași comparație fiind valabilă și în ceea ce o privește pe reclamanta Bardac Csilla Imola, care aflată în treapta 2 de salarizare a aceleiași funcții publice de inspector superior gradația 3 și care beneficia de un salariu de bază de 3205 lei, prin raportare la 3206 lei, cât beneficia reclamanta Petrea Cristina Dana, situată în aceeași treaptă de salarizare.

Tot în cadrul autorității recurente își desfășoară activitatea, în aceleași condiții cu reclamanții Inculescu Doina și Radosavliev Ana, funcționari publici care ocupă o funcție publică similară (de referent grad profesional superior clasa III, gradația 5), care îndeplinesc aceleași condiții de grad, studii, gradație, vechime și care au un nivel de salarizare în plată diferit de acesta, în quantum mai mare, în nivelul de salarizare regăsindu-se diferențele

operate ca urmare a aplicării treptelor de salarizare, anterior intrării în vigoare a Legii unice de salarizare nr. 284/2010. Astfel, reclamantele sus menționate aveau un salariu de bază de 2225 lei, în comparație cu funcționarul Pele Florica care ocupa o funcție publică similară, având același grad profesional și aflat în aceeași tranșă de vechime cu un salariu de bază de 2483 lei .

De asemenea, în cadrul autorității recurente își desfășoară activitatea, în aceleași condiții cu reclamanta Suci Adriana, funcționari publici care ocupă o funcție publică similară (de inspector, grad profesional superior gradația 5), care îndeplinesc aceleași condiții de grad, studii, gradație, vechime și care au un nivel de salarizare în plată diferit de acesta, în cuantum mai mare, în nivelul de salarizare regăsindu-se diferențele operate ca urmare a aplicării treptelor de salarizare, anterior intrării în vigoare a Legii unice de salarizare nr. 284/2010. Astfel, reclamanta avea un salariu de bază de 3309 lei, în comparație cu funcționarul Mihai Rodica Voichița care ocupa o funcție publică similară, având același grad profesional și aflat în aceeași tranșă de vechime cu un salariu de bază de 4625 lei .

Așadar, în ceea ce îi privește pe reclamanții susmenționați, în cadrul aceleiași instituții recurente există personal încadrat pe funcții de același fel, care îndeplinește aceleași condiții de studii, de vechime și își desfășoară activitatea în aceleași condiții, dar care are nivel de salarizare diferit, situație ce se analizează în cauză ca o discriminare, în considerarea faptului că tratamentul juridic diferit acordat acestora nu își găsește justificare în condițiile enumerate (acestea fiind aceleași pentru funcționarii menționați) și nici în dispozițiile legale, după înlăturarea din legislație a normelor legale referitoare la posibilitatea promovării în trepte de salarizare, în cadrul aceluiași grad profesional, prin Legea nr. 284/2010.

Or, pentru înlăturarea unor astfel de situații discriminatorii, OUG nr. 83/2014 a stabilit în art. 1 alin. 5 ind. 1, astfel cum a fost interpretat în hotărârea preliminară din 26.09.2016, mai sus citată, că „prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

Precizarea astfel făcută, aplicabilă de la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, permite concluzia că legiuitorul a prevăzut un mecanism de înlăturare a situațiilor de discriminare astfel identificate cu privire la salarizarea personalului angajat în instituțiile și autoritățile publice pe funcții de același fel, prin acordarea în beneficiul tuturor acestor salariați a nivelului de salarizare în plată pentru funcția similară, existent în cadrul aceleiași instituții. Prin urmare, atâta timp cât pentru același tip de funcție publică, salariatul care îndeplinește aceleași condiții de grad profesional, studii, vechime, tip de activitate și condiții de muncă are stabilit un salariu de bază inferior celui aflat în plată în beneficiul unui alt salariat, legiuitorul permite acordarea acestui din urmă nivel de salarizare pentru toate categoriile de salariați care îndeplinesc aceleași condiții menționate.

Apare astfel întemeiată acțiunea reclamanților Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inulescu Doina, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Radovan Victoria, Florica Suci Adriana și Radosavliev Ana de obligare a pârâtei la plata către aceștia a salariului de încadrare la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instituției, pentru funcții similare, cu precizarea că această hotărâre poate produce efecte juridice doar în intervalul de timp în care dispozițiile legale mai sus analizate sunt în vigoare și, pentru aceleași argumente, ca neîntemeiată acțiunea reclamantelor Soare Aurelia Stefania, Petrea Cristina Dana , Petrescu Ioana Loredana și Buzila Petrescu Mihaela Elena.

În privința jurisprudenței invocate, Curtea observă că reclamantele au invocat mai multe hotărâri judecătorești ale Curții de Apel Timișoara– Secția contencios administrativ și fiscal.

Curtea subliniază că, din punct de vedere legal, referirile la hotărârile judecătorești pronunțate de alte instanțe nu pot fi luate în considerare, dat fiind faptul că, în raport cu dispozițiile art. 5 alin. 4 din noul Cod de procedură civilă, potrivit cărora „*este interzis judecătorului să stabilească dispoziții general obligatorii prin hotărârile pe care le pronunță în cauzele ce îi sunt supuse judecării*” – dispoziție care reia principiul enunțat de art. 4 din vechiul Cod Civil, conform cărora „*este oprit judecătorului de a se pronunța, în hotărârile ce dă, prin cale de dispoziții generale și reglementare, asupra cauzelor ce-i sunt supuse*” – jurisprudența unei instanțe naționale neconstituind izvor de drept și nefiind obligatorie, precedentul judiciar nefiind considerat izvor formal de drept în legislația română, cu excepția soluțiilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii și a hotărârilor Curții Constituționale,.

Cu toate acestea este de observat că este vorba despre spețe similare în care s-a avut în vedere situația particulară a fiecărui funcționar public, parte în dosar, și s-a apreciat în ce măsură dispozițiile legale anterior menționate îi sunt sau nu aplicabile, așa cum de altfel s-a procedat și în prezenta cauză.

Referitor la motivul de recurs ce vizează termenul de executare a hotărârii judecătorești, Curtea observă că prima instanță a dispus obligarea recurentei la emiterea noilor dispoziții de salarizare și la plata diferențelor salariale, în termen de 10 zile de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, soluție ce rezultă din aplicarea corectă a dispozițiilor art.18 alin.6 coroborat cu art.24 alin.1 din Legea nr.554/2004, acest din urmă text de lege făcând referire la un termen de cel mult 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

Curtea concluzionează astfel că raportat și la numărul mic al reclamanților față de care s-a admis acțiunea, în speță nu se identifică impedimente pentru executarea hotărârii în termenul stabilit de prima instanță.

Pentru considerentele de fapt și de drept anterior menționate, Curtea constată că în speță este incident în privința reclamanților Soare Aurelia Stefania, Petrea Cristina Dana , Petrescu Ioana Loredana și Buzila Petrescu Mihaela Elena motivul de casare reglementat de art. 488 pct.8 NCPC, astfel încât în baza art. 496 alin.1 teza II-a NCPC, se va proceda la admiterea recursului declarat de Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara și la casarea sentinței recurate în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii formulată de reclamanții Soare Aurelia Stefania, Petrea Cristina Dana , Petrescu Ioana Loredana și Buzila Petrescu Mihaela Elena în contradictoriu cu pârâta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, fiind menținute în rest dispozițiile sentinței recurate în ceea ce privește soluționarea excepției lipsei calității procesual pasive a Consiliului Local al Municipiului Timișoara și a Primarului Municipiului Timișoara, soluționarea excepției tardivității introducerii acțiunii și a admiterii pe fond a acțiunii formulate de reclamanții Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Radovan Victoria, Florica Suci Adina și Radosavliev Ana, cu consecința plății cheltuielilor de judecată, constând în onorariu avocațial către aceștia din urmă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

Admite recursul declarat de recurenta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara, cu sediul în Timișoara Bd.Regele Carol I nr.10 jud.Timiș împotriva sentinței civile nr.1169/12.07.2018 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr.1660/30/2018, în

contradictoriu cu intimații Bardac Csilla Imola, Bote Corina Ana, Inculescu Doina, Jurchescu Stefania Adina, Nistor Alina Maria, Petrea Cristina Dana, Petrescu Ioana Loredana, Radosavliev Ana, Radovan Victoria Florica, Soare Aurelia Stefania, Suci Adriaana și Buzila Petrescu Mihaela Elena, Consiliul Local al Municipiului Timișoara și Primarul Municipiului Timișoara, toți cu sediul în Timișoara Bd.CD Loga nr.1 jud.Timiș.

Casează în parte sentința recurată în sensul că respinge acțiunea formulată de reclamanții Buzilă Petrescu Mihaela Elena, Petrea Cristina Dana, Soare Aurelia Ștefania și Petrescu Ioana Loredana în contradictoriu cu pârâta Direcția de Asistență Socială a Municipiului Timișoara.

Menține în rest dispozițiile sentinței recurate.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică din 6 decembrie 2018.

**PREȘEDINTE,
RUXANDRA CODREA**

**JUDECĂTOR,
ADINA POKKER**

**JUDECATOR,
ȘTEFANIA EMANUELA POPESCU**

**GREȘELI,
DIANA CRETU**

Red.AP/10.12.2018

Tehnored./GK/ 2 ex./10.12.2018

Inst.fond:Tribunalul Timiș ;jud.Iuliana Taloș